

na vyřízení formalit, zakoupení řádného oděvu, na náklady spojené se stěhováním apod. Jeho roční příjem bude činit pětset zlatých, k tomu si může přivydělávat doučováním, k dispozici bude mít koně a bryčku, k tomu bude mít ubytování zdarma v budově nové školy. K jeho povinnostem bude patřit starat se řádně o svěřené majetek a vyučovat dané předměty v počtu dvacetipěti hodin týdně. Panu Rhandirovi bude také uděleno liscannorské občanství.

Nezbývá tedy nic jiného, nežli si přát aby se žákům v nové škole dařilo a každý absolvent byl hrdý na to absolvoval Liscannorskou obecnou školu.

Inzertní okénko

POZOR!
Na nurnském rynku zvrací pes slyšící na jméno Asta. Majitel nechť se neprodleně hlásí na obecním úřadě!

31.3. oslavila Nurnská družina
pětileté výročí své existence

Oslavy proběhly ve světoznámé
taverně Jamajka

ANONYM
Chci jenom dodat k článku "Ubohý záprdek lidské nesnášenlivosti", kterej napsal starosta liscannorskej. A proto dávám na vědomost, že nejenom meče se brousí, ale i hřeby jednoho z řemdihů

Všem občanům liscannorským i přespólním!
Liscannorská obecná škola zahajuje výuku žáků pro školní rok 1045/46

Závazné přihlášky dětí ve věku od pěti do deseti let věku podávejte přímo ve škole spolu s příloženými dokumenty o předchozím studiu. Každý žák bude povinně prohlédnut kvůli vším (pokud nedoloží doklad o bezinsekčnosti) a seznámen se školním řádem. Po úspěšném absolvování výuky ve školním roce obdrží certifikát o studiu. Žáci se zanedbaným vzděláním budou doučeni zpětně v intenzivních kursech.

Rhandir, učitel

Aedd z Ruindoru a Dyni Longodon dovolují si Vás pozvat na
Zabijačkovou veselici u příležitosti založení nové osady která se koná o jarní rovnodennosti dne
30. jarna 1044
na pobřeží u Aeddovy samoty

Účast na veselici přislíbili:
Jelito ml., řezník
Krochta Moskyt, starosta Liscannoru
Hlíva, pošťák
vykrmení vepř
pivo, víno a pálenka

K tanci i poslechu budou hrát hudebníci z Nurnu
!ZVEME VŠECHNY!

POZOR! Zvláštní dárek pro toho, kdo vymyslí a přednese nejilbivější návrh na jméno osady, dosud známé jako Aeddova samota

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Edel Zivril, bratr Eowenův

LYŠKÁNORA 20

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Jarn 1045 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

*** Motta tohoto čísla * Vranigost - sílící hrozba studené války ***
*** V lihu * Otázky * Nikdo ***
*** Dopis Bóinovi, bývalému členu Rady velvennorského stolu ***
*** Tři znělky pana Alwynna * Opět trocha o Liscannoru ***
*** Liscannorská obecní škola * Inzertní okénko ***

Motta tohoto čísla

"...Smím oprašovat tvůj brk?..
Bibiána ze Šňupákova
(Intimní dotaz na Dyniho L.)

"...Voda teče. To je vodáckej výraz..."
Trblot Vratiglad

Vranigost - sílící hrozba studené války

Edel Zivril, bratr Eowenův

Musím připustit, že mé úvahy možná přispějí k vyostření situace, avšak nemohu jinak, než abych upozornil na velmi nebezpečný jev, který mají na svědomí někteří občané království Gwendarron. Je možné, že tak činí z nevědomosti nebo krátkozrakosti (což je neomlouvá), avšak nenávislné tendence již začaly mezi mým okolím tu a tam propukat.

Když byl položen Aeddem Ruindorským první základní kámen budoucího Vranigostu, byla tato událost mezi liscannorskými přijata vcelku vlídně a pochopitelně bez nějakých nevraživých nálad, vždyť Aedd byl ve společenstvu Nurnských oblíben a neprojevoval žádné separatistické tendence, které by vytvořily zeď nepřátelství. V té době byla Aeddova samota liscannorskými, narozdíl od samoty Sarimovy, chována v úctě, jakož

i sám Aedd ctil Liscannor jakožto obec. Postupem času se Aeddova samota proslavila zejména jako útočiště lidí, kteří měli pobyt v Liscannoru z různých příčin zakázaný, avšak šlo o lidi v zásadě charakterní, alespoň v kontextu meziobecních vztahů.

Veškeré problémy nastaly až příchodem Dyniho Longodona, muže jenž zpočátku skrytý a posléze zcela otevřeně liscannorskou obcí pohrdal. Stal se občanem Aeddovy samoty a od té chvíle zasvětil celý svůj intrikářský um cíli vybudovat z malé samoty obec s platným lokačním patentem a přesunout hlavní jádro Nurnské družiny do této obce. Pro tuto myšlenku získal Aedda a společně, bez jakéhokoli povšimnutí liscannorských občanů, včetně starosty, začali uskutečňovat vskutku rychlý a ďábelský plán. Zrušili obecně používaný zákon o čekací lhůtě na udělení občanství, čímž se podařilo rozhojnit občanskou základnu do takového počtu, aby mohla být samota ustanovena obcí. Ukvapeně získali lokační patent a ve čtyřiačtyřicátém dali vznik obce jménem Vranigost. V té době už snahy o získání převahy, zatím neopětované poklidným a mírumilovným občanstvem liscannorským, nabraly zcela očividný charakter. Naprosto věrná a bohůmžel v jistých věcech dokonalejší kopie (neřku-li parodie) Liscannoru vcele se starostou Aeddem, naprosto nedemokraticky dosazeným skutečnou hlavou, Dynim Longodonem, se dnes tyčí na západním pobřeží. Obec sluje zejména nezakrytým nepřátelstvím a trapnými snahami o zviditelnění za každou cenu. Do obce jsou přijímáni naprosto všichni, kteří o občanství projeví zájem. Je tedy nasnadě, že toto místo přitahuje lúzu, všelijaké zkrachovalé existence, které si nenávisť

liscannorské občanství standartně udělováno. Nepamatuji si, že by je někdy nějaký řádný družiník nedostal. Vyjimky jsou samozřejmě možné a také k nim dochází a občanství je možno tedy udělit okamžitě nebo po zkrácené lhůtě. Pro dobrodruhy, kteří teprve čekají na udělení občanství, je určeno ubytování v hospodě U hrocha (já tam také žil dosti dlouhou dobu). Každý soudný dobrodruh jistě toto pochopí a máli skutečně zájem o Nurnskou družinu rád si chvilku počká, neboť Liscannor je s historií družiny úzce propojen. Není tedy třeba hned podléhat panice a naletět na sladké řeči Vranigost'anů.

Je však jasné, že v této otázce jsem zanedbal jisté věci. Na prvním místě je to asi propagace Liscannoru. Dlouhá léta bylo povážováno za samozřejmé, že existuje pouze Liscannor. Vyjimky sice existovaly, ale bylo jich pramálo. Vzpomínám si na tři případy. Jednak to samozřejmě byla Aeddova samota, dále Sarimův srub v lese (kouzelný domek, který se uměl pohybovat) a ještě údajně čtyři sruby jakéhosi Álfheimovce, ale ty nikdo nikdy neviděl.

A náhle se objevil malý Longodon a pravděpodobně to byl on, který se chopil příležitosti, zmanipuloval Aedda, a jal se vytvářet konkurenci Liscannoru. V první chvíli nikdo nepostřehl nebezpečí.

A tak se Longodon plížil s fľaškou alkoholu po okolí a postupně verboval všechny, ale hlavně neznalé. Toto padá plně na moji hlavu, že jsem novým tvářím v družině patřičně vše nevysvětlil. Tak nářku už bylo dost a nyní musí nastat čas protiúderu. Tím samozřejmě nemám na mysli nějaký ozbrojený konflikt, zapalování domů, unášení rukojmích a podobně, jak by si to někteří přihloupější snad mohli myslet!

Za prvé je třeba říci, že tato situace je nebezpečná a oslabuje Nurnskou družinu jako celek. Není nás tolik, abychom si mohli dovolit stavět domy po celém království. Už v minulosti, se několikrát stalo, že Liscannor (a v budoucnu se to pravděpodobně nevyhne ani Vranigostu) byl napaden. Zatím jsme se vždy ubránili, ale to nemusí platit i do budoucna. Jak jsem již předeslal Liscannor je velmi úzce spjat s Nurnskou družinou. Všechny "pracovní nabídky" jsou doručovány do této vesnice a v okamžiku, kdy se někdo ptá na Nurnské je dříve nebo později poslán do Liscannoru. Tak tomu bude i v budoucnosti, pochybuji že by toto mohlo být změněno (i když vše je možné, přijde třeba nový Mondragonský

atentát a vše bude náhle jinak, ale to se snad u všech bohů již nikdy nestane). Z toho jasně plyne, že nás tato situace, kdy část dobrodruhů bydlí jinde silně oslabuje a akceschopnost družiny se tak zpomaluje. Aeddův nápad na použití dvou "palantírů", které jsou v Liscannoru ukryty a nejsou používány se mi jeví jako blbost, protože by u obou musel někdo neustále držet hlídku a i tak by to bylo silné zpomalení, podobně používání holubů, cvičených psů, kouzelnických havranů apod. Z těchto důvodů jsem se rozhodl pro následující.

Je bezpochyby pravdou, že podmínky pro začínající dobrodruhy nejsou při současném ubytování U hrocha ideální. Hostinský Jeremiáš si z toho, že nemá žádnou konkurenci udělal doslova zlatý důl. Strava je nevalná, pití silně předražené. Čistota v pokojích není rovněž na odpovídající úrovni. Je sice pravda, že spouště dobrodruhů, kteří jsou na výpravách klidně ochotni spát v bahně, brouzdat se po kanálech, topit se v krvi (své i cizí) a neustále jíst železné zásoby, to asi tolik nevadí, ale to neznamená proč by se daná situace nedala zlepšit. Po dohodě s paní Rollandou, které patří hostinec U hrocha, jsem se rozhodl vybudovat hned vedle stávajícího hostince přístavek, který do své přímé péče převezme paní Rollanda. Přístavek není vhodné slovo, bude to samostatná kamenná budova, ve které bude dole umístěna velká koupelna s prostornou kádí, vedle bude společná kuchyně a jídelna, kde bude za lidové ceny vařit kvalitní domácí stravu paní Rollanda, která bude zároveň i prodávat některé nezbytné věci za ceny nesrovnatelně nižší, nežli to činí vydrhiduch Jeremiáš, uvažuji rovněž o dovozu kvalitního alkoholu, který by byl prodáván za nákupní ceny přímo z Numu. V horních patrech budou čtyři pěkně zařízené pokoje pro začínající dobrodruhy a čekatele na liscannorské občanství. Součástí každého pokoje bude krb, houpací křeslo a pohodlné papuče, po dohodě s paní Rollandou je samozřejmě možné i ubytování pro manželské páry. Rovněž hostinec U hrocha bude rozšířen o krytou verandu, kde bude možno popíjet a jíst za pěkného počasí. Stavba bude financována z obecního rozpočtu.

Současným dobrodruhům, kteří žijí v obci Vranigost jsem ochoten udělit výjimku a dát jim občanství liscannorské a stavební povolení okamžitě, bez obvyklé čekací lhůty. Ta však bude z výše popsaných důvodů samozřejmě zachována.

Několika větami bych se chtěl také zmínit o nově vycházejícím plátku Vraní kost. Jedná se o další družinický list. Za situace, kdy do

armády kupříkladu jako hádku dvou zedníků u piva, kteří zavolají truhláře odvedle, aby je rozsoudil, což se dá, pokud se onen truhlář nejmenuje Linfalas, stihnout šibeničně rychle.

Pozorný čtenář se v bulvárním plátku mimo jiné dozvídá, že obec Vranigost vznikla v příštím roce a její vznik byl oslaven vepřovými hody, jejichž datum je stanoveno napřesrok, což vyvolává ironickou poznámku, že účastníci budoucího setkání v zatím neexistujícím Vranigostu se přejedli vepřů, kteří se ještě nenarodili. Pan Ruindorský je zřejmě stížen natolik silnou sklerózou, že sám neví jaký se píše rok, takže čtenář může propadnout mylnému nadšení, že čte zprávy z budoucnosti v bulvárním plátku, který ještě nevyšel. O Vranigostu se s klidem může říci, že je to obec, kde zítra znamená včera, nebo něco v tom smyslu.

Na závěr bych chtěl jenom říci, že s politováním pozorují vzniklou situaci, která by velmi snadno mohla vést k rozdělení Nurnské družiny, a pevně věřím, že se vše urovná. Záleží však pouze na členech nurnského společenstva, čas sám nic nespraví. Je samozřejmě, že na případných nepěkných událostech pramenících ze svárů ponesou největší díl viny starostové obou obcí (ač se někteří z nich budou možná alibisticky vykrucovat) a zejména na nich bude (ostatní však v žádném případě nevyjímaje) ležet břímě odpovědnosti za případnou nestabilitu družiny. A co z takové nestability vzniká a kam vede, není jisté třeba vysvětlovat.

V lihu

Alwynn Bílá Ruka
(sepsáno v nudném ležení v lese)

*Jsem v lihu
Jsem v lihu,
vidím běs i sílu
Vidím zpcenou krev
Vidím mrtvolu rozcupované párátkem
Vidím prase žeroucí vnitřnosti mých přátel
Vidím chlupatou zlobu nesmyslně kálící
Vidím letící žebro mávající krví
Vidím slaměné děti zapálené
Vidím cukrátko vybuchující v nevinných ústech
Vidím zelený hrob řvoucí v sonátě zvratků
Vidím les vonící smyslným vzplanutím milenců
Vidím koně úpící pod brčálovou vodou
Vidím smrad stoupající ve spirále hněvu*

*Vidím modrou travu běžící po spálených lukách
Vidím černou rybu pleskající se ve větru skal
Vidím všechno kulatě
Vidím nic, je velké jako rotující sud piva
Vidím zvuk, líbezný hlas mi bleje do ucha
Vidím mluvící zvrátky
Vidím bělma mravenců bydlících v prasklých mracích
Vidím,
vidím dvakrát,
třikrát
Vidím a zapomenu*

Otázky

Eriadann Rugorský
(Úsměvná znělka zpoza hřbitovní zdi)

Neptej se, Mamlasi,
neptej se Proč?,
raději potajmu
do výšky skoč
Netaž se Nač asi?,
sic bych se smál,
trůnil sis na hlavě,
proto ses ptal

Nikdo

Alwynn Bílá ruka

Neznámé město.
Starší muž uleh na postel.
Zachumlal se do perin.
Byl sám.

Meč zasvištěl.
Smích.
Strach.
Jeskyně!

Dívčí tělo.
Tepló.
Radost!
Štěstí.

Krev. Krev.
Světlo.

vůči Liscannoru léčí své vlastní jizvy a komplexy. Tím však nechci říci, že zde nežijí i lidé čestní a slušní, je však jisté, že člověk, stýkající se s chátrou sám se může chátrou stát. Očividný zájem o občanskou základnu větší, než je základna liscannorská, se projevuje někdy až nechutným a nedůstojným lanařením všech nováčků Nurnské družiny, různých bezdomovců a čekatelů na liscannorské občanství. Je však jasné, že takováto politika nutně vede buď k uznání všeobecně platného zákona o čekatelství a selekci, nebo ke zkáze Vranigostu zmítaného vnitřními sváry. Už dnes je všeobecně známo, že kdysi důležitý pan Solwin, vranigostský občan, se stal pro Dyniho Longodona natolik nepohodlným, že zcela veřejně propaguje jeho smrt a po okolí o jeho osobě rozsévá pomluvy a lži. Všeobecně známé přízvisko pana Solwina "Malej Tanris" je jenom pouhým zanedbatelným důkazem, hovořícím za vše. Vždyť každý dobře ví, kdo Tanris byl, čím se nechvalně proslavil a jak skončil. Tímto proslovem chci apelovat na všechny gwendarronany dobré vůle, aby dobře přemýšleli o věcech, které se dějí a jednali tak, aby se nestali byť nevědomými pomahači při vzniku případné války mezi Liscannorem a Vranigostem. Vyzývám i starosty obou obcí, aby se oficiálně setkali a vzniklou situaci, hrozící výbuchem vášní, projednali a provedli jistá opatření či úmluvy.

Dále bych se chtěl rozepsat o tvorbě literární. Jak známo, v Liscannoru vychází občasník Lyškánora, který byl věnován všem družiníkům Nurnské družiny. Vychází dlouho a poctivě, ač jen malá část Nurnských přispívá na její existenci. Nenávistné tendence vranigostských zašly až tak daleko, že místní starosta, Aedd Ruindorský, začal vydávat soukromý bulvární občasník s příhodným názvem Vraní kost, čímž se, jakožto pilný dopisovatel Lyškánory, postavil do světa rozbíječe družinického listu a zapříčinil vznik úvah o změně statutu Lyškánory z družinického listu na list obecní. Je nasnadě, že konkurence Lyškánory a vranigostského bulváru povede pouze k opakování informací, chaosu, ochuzení obsahu a méně častého vydávání obou dvou listů, přičemž ne každý družiník bude mít možnost nové číslo jednoho či druhého získat.

Nyní k samotnému bulvárnímu občasníku Vraní kost.

V malé poznámce na konci Vraní kosti se lze dočíst, že vydavatelem je Aedd Ruindorský z obce Vranigost v pobřežním pásmu východního Gwendarronu. Pan Aedd dává najevo své nicotné

zeměpisné znalosti o kraji ve kterém žije, neboť neví, že na východě království žádné moře nebylo a není. Také je možné, že si plete světové strany, což je politováníhodná ostuda.

Obsah občasníku se skládá zejména z naprosto vymyšlených prostoduchých zprávíček z okolí s nulovou výpovědní schopností, přičemž čtenářův zmatek je neustále živen různými neznámými či nepochopitelnými termíny, pocházejícími snad od skřetích přátel z Míjónského lesa (např. Vietnam, kobercové bombardování, šérvér, news, of, the, world, apod.), nebo naprosto nedostatečnými geografickými a historickými znalostmi starého světa (namátkou vybírám Mubarath, Stín Valinu, Velwen, apod.). Ze zpráv nelogických, zmatečných a normálnímu člověku jen těžko pochopitelných, což dokazuje, že vydavatel neumí ani pořádně lhát, za mnohé jiné cituji: "... O novoroku položil gwendarronský král Torgan věnec k hrobu neznámého krále, který podle legendy pomohl gwendarronskému vojsku při boji s kočovnými barbary, když na poslední chvíli přijel do těžké bitvy a zvrátil výsledek na stranu gwendarronských. Jelikož však v bitvě zároveň padl, nezjistil nikdy nikdo, kdo to vlastně byl...". Tato pasáž mne utvrzuje buď v myšlence o autorově debilítě či o jeho naprostému výsměchu ke všem případným věrným čtenářům. Realnost této noticky dává představu o Ruindorově chabém chápání něčeho složitějšího, než je rvačka dvou opilců, která dává toliko tři varianty - vítězství jedné ze stran nebo remíza, přičemž je klidně možné, že některý z opilců bude ostatním neznámý a také lze následně chápat pokládání věnců ke hrobu neznámého pijavky. Zcela zhovadilá zpráva o neznámém králi z Vraní kosti č.2 dává toliko dvě zcela nesmyslné varianty, tedy buď král přijel sám a padl, pak je dost možné že zůstal neznámý (otázkou je, jak se poznalo, že jde o krále a ne o pouťového komedianta v slušivém převleku), ale nepochopím, jak se mu podařilo zvrátit výsledek bitvy, nebo možnost druhá, že onen král přikvačil se svou armádou a padl, pak pochopím, že se mu podařilo zvrátit výsledek bitvy, ale není dost možné, že zůstal neznámým. Autor zřejmě v zajetí své jednosměrné fantazie pozapomněl na zbytek armády, která, předpokládám, ví, pro koho pracuje. Korunou všemu jsou kočovní barbaři, kteří projíždějící krajem rozhodnou se, z nedostatku jiné zábavy zřejmě, provést bitvu, která ohrozí stabilitu země natolik, že musí přijet na pomoc jakýsi král, nota bene neznámý. S politováním si uvědomuji, že pan Ruindorský si představuje mobilizaci a přesun

současného družinického listu Lyškánory přispívá již tak málo lidí a ostatní jej pouze pasivně čtou je to další rána. Platí pro to to samé co pro Liscannor a Vranigost. Je nás příliš málo, abychom museli mrhat silami na vydávání dvou listů. O obsahu Vraní kosti se nebudu vyjadřovat. Je silně podprůměrná. Také bych chtěl vyzvat všechny družiníky, aby začali více do Lyškánory přispívat, není možné, aby všechno neustále táhlo pár lidí.

Poslední věcí, která poškodila pověst Liscannoru, možná více nežli si připouštíme, je mapa. Ano, obyčejná mapa či spíše plán vesnice. Její dosavadní neexistence je dosti citelná. Její vypracování slíbil již před mnoha měsíci jistý občan, ale do dnešního dne se tento tvor nezmohl ani na pořízení si papíru. Pouze se neustále drzími a poslední dobou i sprostými slovy vymlouvá. Mapa jistě nakonec vznikne, ale jestli ji udělá tento člověk se dnes s odstupem doby jeví značně nereálně (kež by si tato slova vzal k srdci a trošku hýbnul svým líným zadkem, všichni víme koho se to týká).

Na závěr bych pouze dodal, že následujících pár měsíců jistě rozhodne o mnohém a já doufám, že zdárně.

Liscannorská obecní škola

Krochta Moskyt z Bažiny, pátý starosta liscannorský

V Liscannoru bylo již postaveno několik obecních staveb, které mají sloužit všem občanům. Jmenujme hospodu, márnici a poněkud diskutabilní radnici. Šel čas a nikdo nic jiného nevyžadoval. Před nedávnem jsem si však s hrůzou uvědomil, že ačkoli ve vesnici vyrůstá první generace nových liscannořanů, nemají se kde vzdělávat. V některých rodinách se to řeší domácí výukou, některé děti navštěvují školy v Nurnu, jsou však i případy, kdy někteří potomci nedostávají vůbec žádné vzdělání, což je stav jistě alarmující. Z tohoto důvodu jsem se rozhodl na vlastní náklady vybudovat první liscannorskou obecnou školu. Nejedná se o žádnou honosnou stavbu. Ve škole bude provozována výuka dětí od šesti do deseti let v jedné třídě a jedním učitelem. Výuka samozřejmě nebude povinná, to záleží na rodičích.

Škola by měla malým liscannořanům poskytnout základní vzdělání, které by však vzhledem k tomu, že ve třídě bude najednou mnohem méně (asi deset) dětí mělo být podstatně

kvalitnější, nežli to umožňují školy jiné. Učitel se bude moci dětem věnovat individuálně. Rovněž předpokládám, že ve škole budou moci tu a tam vypomoci s odbornou výukou i někteří členové Nurnské družiny. Ve škole by se mělo vyučovat zhruba toto: čtení, psaní, základní počty, historie Nurnské družiny (velmi důležitý předmět), historie a obecné zeměpisné znalosti Starého světa, základní znalosti přírody (není možné, aby si někdo pletl mravence se škorpiómem). Výuka hraní na rozličné nástroje a malování zatím není ještě vyřešena, ale v zásadě by měla být umožněna. Po absolvování školy by dítě mělo obdržet příslušný certifikát (právní formality budu muset ještě vyřídit v Nurnu, kde zároveň budu i žádat o schválení naší školy). Výuka by měla být bezplatná, plat učitele bude hrazen z obecního. Po rodičích se pouze žádá, aby dítka chodila do školy v čistém oblečení a pravidelně. Rodiče by také měli hradit náklady na knihy, pergameny, inkoust a podobné věci. Ve škole budou povoleny tělesné tresty (rákoska) a dítě může být potrestáno i povinnou fyzickou prací na školním pozemku. V odpoledních a večerních hodinách se ve škole mohou vzdělávat i dospělí, kteří však budou učiteli platit. Také bych tímto chtěl požádat obyvatele, aby případně do školy věnovali různé nepotřebné předměty, které by mohly sloužit k výuce (vycpaná zvířata, nepotřebné knihy, mapy a podobné věci).

Ve škole je zakázáno konzumovat alkohol, kouřit, pít na zem a zbytečně křičet. Vzhledem k počtu žáků by neměl být problém, a by případné problémy řešil učitel s rodiči osobně a v podstatě kdykoliv. Podrobnosti si určí učitel.

Učitel by měl mít ve vesnici všeobecnou vážnost a po žácích se žádá, aby jej oslovovali "pane učiteli", případně "pane kantore". Považuji za samozřejmost, že děti občas panu učiteli donesou nějakou výslužku z domova od laskavých rodičů, kterým záleží na vzdělání svých dětí.

A konečně to nejdůležitější. Kdo se stane oním učitelem? Minulý měsíc jsem navštívil obec Therfast a dohodl se s řídícím tamní školy panem Rhandirem, že půjde dělat učitele do naší nové školy. Pan Rhandir je v naší vesnici znám. Svěho času jsme mu prokázali jistou službu a vzhledem k potížím do kterých se dostal poté co organizoval školní výlet (nutno však podotknout, že za to v podstatě nemohl) rád přijal moji nabídku. (Případné výlety našich potomků si jistě dokážeme zabezpečit sami). Jakožto řádný učitel s platným certifikátem království Gwendarron bude na naší škole vyučovat za těchto podmínek. Sto zlatých dostane okamžitě

Zrůdy.
Tma.

Popraviště.
Nekonečno.
Pád. Let.
Néé!
Výbuch.

Muž se probudil. Bylo ráno. Vstal.
Pohlédl z okna. Z výšky viděl pulsující město.
Znechuceně odpoví.
Zavřel oči. Viděl nekonečno.

Po chvíli zamrkal a pohledem sklouzl na stůl.
Ležela na něm prázdná láhev vína a zlatá koruna.

Dopis Bóinovi, bývalému členu Rady velvennorského stolu

Králí Bóine,

uplynul již nějaký čas od doby, kdy se naše cesty rozešly. Naše loučení nebylo příliš přátelské, ale vzhledem k okolnostem si myslím, že tomu ani jinak býti nemohlo. Přesto věž, že k tobě cítím stále stejný respekt a úctu, tak jako na začátku našeho setkání. Nic na tom nezměnilo to, že jsi se mě těžce dotkl, když jsi mě a mé muže nazval tlupou žoldáků. Chci věřit a věřím, že jsi tak učinil v návalu vzteku, který jsi musel pochopitelně cítit tak krátce po volbě nového krále. Nicméně bych se ještě chtěl vrátit k naší vzrušené debatě a případně Ti vysvětlit některé věci s dnes již chladnou hlavou.

Obávám se (a Ty to jistě víš), že volba nového krále rasy kudůci znamená konec Perrimovým a Tvým snahám o vybudování silného a hrdého trpasličího státu. V tento okamžik nevím, jak velké území Tobě a Tvému národu vyhradil Darlonn Velvennský, ale mám pocit, že trpaslíci jakožto národ, kterému tyto kraje od nepaměti patřily, s tím mnoho spokojení nebudou, a to jistě plným právem. Plně si stojím za tím, co jsem Ti řekl o lidech, zvláště pak o těch, které vede taková verbež, jako je Norangh a jeho kumpáni. Ty sám moc dobře víš, že Glendorr Nardalaenský je na

pokraji smrti a není těžké si spočítat, kdo ho nahradí. A Norangh posvátný mír mezi lidmi a trpaslíky jistě ctít nebude. Darlonn je pravděpodobně moudrý a čestný muž, ale mám obavy, že se mu může stát to, co se stalo králi Perrimovi. A přesto, že se nám snad podařilo zlikvidovat strom Valinnu, hlavní vůdce, jakýsi Klemeš, nám unikl i s částí svých přísluhovačů a je jasné, že ve své podlé činnosti bude pokračovat. Kdo za ním stojí, bohům žel, nevím, ale zdá se, že stopy vedou minimálně až k Noranghovi, ale možná i do Mubarrathu. Ale to jsou jen dohady a je pravděpodobné, že ve chvíli, kdy se Ti tento list dostane do rukou, bude vše již jinak a mnohé z toho, co bylo zahaleno tajemstvím, odhodí svůj háv a vypluje na sluneční světlo. Každopádně bych Ti při vší skromnosti a účtě chtěl dát jednu radu. Začni zbrojit a hledat spojence. Je možné, že v zájmu svého lidu budeš muset vést první úder a mnohými budeš označen za porušitele míru, ale někdy to jinak nejde.

Ještě k Tvé poznámce ohledně těch žoldáků. Ano, my jsme žoldáci a ve většině případů jdeme skutečně za tím, kdo nás platí, ale věž, že ten, kdo je ochoten nám platit a využívat našich služeb, se od nás mnoho neliší. Přesto nemám pocit, že bych někdy dělal něco, kvůli čemu bych dnes nemohl spát. Možná, že jsme pro Tebe opravdu jen žoldněři jdoucí za zlatem, ale není tomu tak. Nurnská družina má k Tvému kraji hluboký vztah, neboť do jeho vývoje bezpochyby za uplynulá léta výrazně zasáhla a vždy stála na straně trpaslíků a nikdy je nezahladila. A Ty sám moc dobře víš, že nejen u Ugoldarrské rokle Ti Nurnští zachránili život. Byli to naši předchůdci, kteří Tě kdysi v Darrgou vykoupiili z potupného otroctví a dali Ti svobodu. A zrovna tak, jako Ty chráníš a ctíš památku svého národa a jeho velikánů, i já ctím své předchůdce a tradice družiny, přestože doba Nurnských trvá pouze desetiletí a ne staletí a tisíciletí, jako u Tvého národa. A věž, že i ten žoldák má někdy svoji hrdost a důstojnost. A já v první řadě sloužím svému králi a Gwendarronu, a pak teprve těm, kteří mi platí.

I přesto, že při našem loučení používal slova hněvu věž, že jsem ochoten Ti kdykoliv přijít na pomoc a jistě nejsem sám. A bojím se, že v těžkých chvílích, které Tebe i Tvůj národ očekávají, budeš pomoc potřebovat.

Tento list pošlu po spolehlivém člověku a pakliže budeš mít čas, prosím Tě o odpověď.

V hluboké úctě

Tvůj bývalý žoldák
Krochta Moskyt z Bažiny,
pátý starosta liscannorský

Tři znělky pana Alwynna

Musím se přiznat, že s těmito dílky nechtěl ani tolik otrlý Alwynn Bílá Ruka vylézt na světlo. Našel jsem je v jeho soukromém deníčku, do nějž si vyléval své časté plačtivé nálady. Víím, že lézt cizím lidem do soukromí se nemá, ale byla by jistě škoda jeho sprosté rýmovačky neuveřejnit (pozn. Eod. Zivř.)

*Hobiti
Kudůci
Trpaslíci
Barbaři
Krollové
Elfové
Mutanti!
Jste špína
Chcípnete
Už dnes*

* * *

*Jedem do dálav
pod vírou svou,
zničíme vše,
ať naše duše
víru povzneseou!*

* * *

*Krev a bolest
všechno spojí
Smrad se bojí*

Opět trocha o Liscannoru

Krochta Moskyt z Bažiny, pátý starosta liscannorský

Nadešel opět čas a k vydání jubilejního dvacátého čísla Lyškánory bych chtěl napsat několik vět o naší družinické vesnici Liscannor a o věcech, které mě znepokojují.

Před několika málo měsíci byl přiznán statut vesnice obci Vranigost. Na tom by nebylo nic divného, takových událostí zažívá království gwendarronske za rok vždy několik. Nová obec Vranigost se však přímo týká i nás, obyvatel Liscannoru a všech družiníků Nurnských. Obec Vranigost vznikla na místě, kde si před léty postavil své stavení pan Aedd z Ruindoru, který zřejmě má rád klid a raději dává přednost samotě a klidnému životu pouze s rodinou. A na tomto místě bych hned chtěl zdůraznit, že pana Aedda znám již dlouho, zažil jsem s ním nejednu výpravu a hluboce jej ctím a považuji jej za svého přítele. Během několika posledních měsíců se však události pohnuly trochu jiným směrem.

U Aeddova stavení si postavil svůj domeček i malý hobit Dyni Longodon, opět podotýkám, že se jedná o družiníka, kterého ctím a tak to začalo. Aedd, ale hlavně prťavý Longodon se rozeběhli za všemi Nurnskými a začali je přemlouvat k nastěhování se na původní Aeddovu samotu a vytvoření vesnice, která by měla vytvořit jakýsi protipól Liscannoru. Podotýkám, že to není nic špatného ale metody, které si pro svoji agitaci zvolili se musí přičít každému slušnému člověku. Jejich terčem se stali především nováčci Nurnské družiny a několik z nich se skutečně nechalo zlanřit a ti si postavili své příbytky u Aedda a Longodona. Tím tedy vznikla obec jménem Vranigost. To, že v nové vesnici okamžitě vznikly hádky a jednomu občanu je dokonce vyhrožováno fyzickou likvidací se možná jeví jako události, které jsou vnitřní věcí Vranigostu (a příslušných státních orgánů, samozřejmě), o podivné volbě starosty ani nemluvě, ale jak se postupně ukazuje mají tyto události neblahý vliv i na ostatní družiníky. A to je nepřipustné! Když jsme společně s Vranigostany oslavovali vznik nové vesnice jistě jsme si nemysleli, že nám budou za zády tropit takovou nekalou činnost. Ta spočívá především s nabídkami k nastěhování do jejich vesnice téměř každému. Longodon to dokonce paradoxně nabízel i mě. Jejich hlavním argumentem je, že občanství a stavební povolení zde případný zájemce dostane okamžitě a ne až po zkušební lhůtě, jako je tomu v Liscannoru. Rozeberme si to.

Liscannor vznikl jako vesnice družiníků. Právě proto do ní nemají přístup normální obyvatelé království, výjma příbuzných družiníků a osob se speciálním povolením (hostinský, hrobník apod.) Je jasné, že není možné tedy udělovat občanství okamžitě a bez příslušného prověření dané osoby. Myslím si, že každý kdo ctí tradice družiny si tedy rád počká ty dvě družinové výpravy po nichž je